

Güray Sert

KORKUD

Yeni padişah, şükür namazını kıldıktan ve has odadaki yakın hizmetkârları ona biat ettikten sonra Dîvân-ı Hümayûn çavuşlarının duaları eşliğinde Bâbüssaâde önüne kurulan tahtına oturdu. Kendi isteği üzere, cülus merasimini uzun tutmadı. Âdet yerini bulsun diye yapmıştı zaten. Ona kalsa hiç böyle tantanalı merasimlere kalkışmazdı. Bir an önce odasına geçmek ve daha bugün gelir gelmez kulağına çalınan ilk sorun ile uğraşmak niyetindeydi. Kimi suçlayacağını bilemiyordu ama duyduğu hata, kabul edilir türden değildi. Ucu kime dayanırsa dayansın, suçlu cezasız kalmamalıydı. Merasim bitip odasına geçer geçmez, İshak Paşa'yı, oğlu Korkud'u ve bu mühim hadisenin daha da vahim hale dönüşmesini engelleyen Kasım'ı huzuruna çağırtdı. Kasım, baltacılık ile geçimini sağlayan ve son iki senedir de baltacılar kethüdası görevine getirilen, vatansever bir adamdı. İçeri ilk önce Korkud, ardından yeni sadrazam İshak Paşa, en son da Kasım girdi. İshak Paşa, Fatih zamanında da sadrazamlık yapmış, sonra azledilmiş, Cem ile Beyazıd'ın mücadelesinde Beyazıd'ın tarafını tutmuş, hatta her ne kadar fikir kendine ait olmasa da, Cem'e gönderilen ulağın öldürülmesini sağlayarak Beyazıd'ı padişahlığa yaklaştıran en büyük hamlenin mimarı olmuş bir devlet adamıydı. Tüm bu uğraşın karşılıksız kalmayacağını, doğru tarafta durmuş olmasının mükâfatını tekrardan sadrazam olarak alacağını umduğu bir zamanda hesap vermek için huzurda bulunuyor olmanın utanç ve şaşkınlığı ile çıktı Padişah'ın karşısına. Beyazıd, " Önce sen anlat Kasım." dedi. Kasım, daha önce devrin padişahı olan Fatih'i bir kere uzaktan görmüş ve heyecandan kalbinin sıkışmasına engel olamamış biri olarak, şu anda huzurda bulunmanın sersemliği ile peltekleşen dilini elinden geldiğince doğru kullanmaya çalışarak söze başladı. " Devletli sultanım. Bir fakir kul olan bendeniz, Allah mekânını cennet etsin; rahmetli hünkârımız Fatih Sultan Mehmed'in, baltacılarının kethüdası idim. Hünkâr'ımızın vefatından sonra bir gece fark ettim ki, merhum Padişah'ımızın üzerinde mum yanmıyor. Takip ettim, üç gün üst üste mum yanmadı. Vardım, kapıcılar kethüdasına söyledim. O da İshak Paşa'ya söyledi. Paşa emredince mum yaktım ama koku yüzünden cenazenin yanına kimseler yaklaşmadı. Ben, usta ile gittim. Sonra cenazeyi tahnit ettik. Bu anlattıklarımı kethüdamız da bilir." dedi. Beyazıd hiç müdahale etmeden baltacılar kethüdasını dinledi, ardından, " Aferin sana Kasım. Babamızın cenazesine sahip çıkmışsın. Hakkını helal edesin. Senin gibi adamların bize daha yakın olmaları gerektir." dedi ve daha önce hazırlattığı "zerrin külâh" denen sırmalı üsküf getirtti. Bu yukarısı sivri üsküf Kasım'ın artık "kapıcılık" makamına getirildiğinin işaretiydi. Az önce heyecanını, şimdi de sevincini baskılamaya çalışan Kasım, huzurdan çekildiği sıralarda Korkud, ismi ile tezat olacak şekilde bir korku dalgasına kapılmıştı. Beyazıd, uzun süren sessizlikten sonra, " Biz sana makam emanet ediyoruz, sen daha ilk görevinde seni herkesten çok seven dedenin cesedini kokutuyorsun. Senin aklın nerede? Sen bu kafayla ilerde nasıl memleket yöneteceksin be gafil." diye kükredi. O sırada başı öne eğik duran Paşa, vereceği cevapları tasavvur ediyordu ama sıra kendisine çabuk geldi. " Ya sana ne demeli Paşa? Sen ki babam zamanında da sadrazamlık yapmış, tecrübeli bir devlet adamısın. Aklım almıyor, böyle önemli bir vazifeyi nasıl göz ardı edersin? Benim İstanbul'a ne zaman geleceğim belli değilken ve o zamana kadar cesedin çürüyeceği malum iken nasıl olur da tahnit ettirmezsın? Demek biraz dikkatinden, biraz merakından bir baltacı kethüdası mumun yakılmadığını fark

etmese babamız orada çürüyüp kalacak. Mumun yanıp yanmadığını fark etmek bir garip kethüdanın mı görevi? Sen ne iş yaparsın be adam?" Beyazıd tam bu sözleri söylerken hızlı adımlarla Paşa'nın üzerine doğru yürüdü. Dışarıdan gören olsa Padişah'ın Paşa'ya bir tokat aşk edeceğini sanırdı ama öyle olmadı. Beyazıd bir anda sakinleşti. Sesini biraz daha alçaltıp, " Neyse" dedi. " Senin bizim taht yolumuzdaki hizmetlerini görmezden gelemeyiz. Bu hengâmede unuttun zaar. Yine de senden biraz daha hassasiyet beklerdim Paşa. Ne yazık ki, zamanı geri almanın mümkünü yok. En azından babamıza yakışır bir cenaze merasimi tertipleylim. Şimdi sen git bu işle ilgilen" diye de ekledi. Paşa huzurdan çekilirken göz ucuyla baktığı Korkud'a acıdı. Korkud neredeyse o an bastığı iki tahtanın arasındaki boşluğa sığacak kadar küçülmüştü. Aslında arkasına sığınacak bir bahanesi yoktu ama yine de söze bir yerden başlamak lazımdı. Beyazıd ise pencereden dışarıya, bir süre önce biten merasimin dağılan kalabalığına bakıyorken, sanki önünde duran bir pencere değilmiş de bir aynaymış ve gerisinde duran oğlunun, söze başlamaya çalışmak için çektiği ıstırapı görüyormuş gibi onu harekete geçirmek adına, " Seni dinliyorum." deyiverdi. Bu anı bekleyen Korkud, anlatmaya koyuldu. " Hünkârım, öncelikle biliyorum ve kabul ediyorum ki, bu hadisenin ne bir özrü ne de bir affı vardır. Ama yine de siz de takdir edersiniz ki, dedemin ölümünü öğrenmek beni de çok sarstı ki; ben onun vefatını, Mehmed Paşa'nın katledilişine şahit olduktan sonra öğrendim. O andan sonra beni apar topar saraya getirdiler. Doğruyu yanlış ayırt edecek durumda değildim. Allah korusun, İstanbul'a gelecek ilk kişinin siz değil de amcam olması ihtimali içimi ürpertiyordu. Eğer öyle bir şey olursa, bana emanet edilen tahti, ona iade mi etmeliyim yoksa siz gelene dek ona mani olmak adına mukavemet mi göstermeliyim bilemedim. Bir de bu yetmezmiş gibi yeniçeri ayaklandı, halk isyan etti. Dediler ki yeniçeri, Mehmed Paşa'yı, dedemin ölümünü gizleyip, amcama sessizce ulak gönderdiği için katletmiş. O andan sonra iyiden iyiye ayaklandılar, şehri talan ettiler. Ben de, İshak Paşa da önünü alamadık ama hakkını yemeyeyim, Paşa çok çaba sarf etti. Ayaklanma da bir nebze olsun duruldu. Ben ise o anda ne yapsam da İstanbul'a ilk gelen siz olsanız diye düşünüyordum. Piyale ile düşündüm ve amcama gönderilen ulağı bir şekilde yolda durdurmayı, size gönderilen ulağın başına da bir hadise gelme ihtimaline karşın Amasya'ya ikinci bir ulağın daha gönderilmesini emrettim. Allah'ıma şükürler olsun ki, her şey istediğimiz gibi oldu. Tabii tüm bunları düşünürken ilkin yapmam lazım gelen vazifeyi ifa edemedim." Beyazıd, seyre daldığı şehre sırtını dönüp oğluna doğru yaklaştı ve Korkud'un, vücudunun her bir zerresinin ürpermesine neden olacak bir örnek verdi. " Sen El-Cabbar'ı bilir misin Korkud? Hani şu batlıların Orion dedikleri takımyıldızını." Korkud, şaşkın gözlerle babasına bakıyordu. Daha çok yeni, dedesini kaybettiği gece Piyale ile konuşmuşlardı bu mevzuyu. Beyazıd, devam etti. "Güzeller güzeli Artemis ile Orion birbirlerine delice âşıkmiş. Zeus, bu aşkı kıskanmış ve bir gün av tanrıçası Artemis'e, denizin ortasında görünen kara noktayı vuramayacağını söyleyip onunla iddiaya girmiş. Okunu fırlatıp kara noktayı vuran Artemis, iddiayı kazandığı için seviniyorken, vurduğu hedefin, aşkı Orion olduğunu bilmiyormuş. Tabii öğrendiğinde yıkılmış. Resmen hayata küsmüş. Acısını bir nebze dindirmek ve aşkını ilelebet yaşatabilmek için sevgilisinin cansız bedenini, gökyüzünün en karanlık bölgesine taşımış. El Cabbar yani Orion takımyıldızı böyle oluşmuş. Şimdi düşün, bir yanda efsane bile olsa aşkının cansız bedenini gökyüzüne taşıyan bir tanrıça, diğer yanda cihan padişahı dedesinin cesedini çürümeye terk etmiş bir şehzade." Beyazıd başka da bir laf etmedi. Eliyle yaptığı hareket, konuşmanın bittiğinin işaretiydi.

Korkud, huzurdan çekilirken, babasının verdiği örnek ile tekrardan o geceye, o çadırın önüne gitti ve keşke her şeyi değiştirebilecek bir fırsatım olsaydı diye düşündü.

Ertesi gün dedesinin cenazesinde, hazır bulunan Korkud, dedesini kaybetmenin verdiği hüüzün ve onun naaşına sahip çıkamamanın verdiği utançla dedesini uğurladı. Şu anda cenazede padişah olarak bulunan kişi, amcası değil de babası olduğundan, gurur ve huzur doluydu. O anda bilmiyordu ki, amcası Cem, Bursa'da asker toplamış, hatta bununla da kalmamış, adına hutbe okutup padişahlığını ilan etmişti. Ve yine bilmiyordu ki, kendi kaderi de amcasının kaderine çok benzeyecekti.